

Одговор на текст [Мариа Калика "Митови о Зорану Ћинђићу"](#)

Увек је занимљиво читати текстове који по својој логици и начину размишљања носталгично подсећају на деведесете.

Кажу да се људи радо сећају своје младости и да се некритички односе према том периоду, али када неко крвавим мастилом и замраченим умом пише текстове у данашњици као што су то некада радили његови претходници, онда се носталгија претвара у отпор, у бес.

Ипак, ове речи не урезају стихија емоција због прљавих флоскула које је у име Горана Матића и Ивана Марковића написао поменути аутор, већ су оне више истинољубиви крик који ће се можда изгубити и заглушујућој буци повампириених таблоида и њима сличних „аналитичара“.

Кренимо редом.

Мит о Ћинђићу као филозофу не праве његови следбеници, већ су о његовој филозофској (краткој) каријери пре свега говориле његове колеге. И када се говори о његовим књигама и стручном опусу, реч обично узима професор Драгољуб Мићуновић, а

Одговор Калику - демагогија, чинџенице, (полу)истине и лажи

Пише: Александар Дикић
петак, 15 март 2013 01:24

и он обично препушта реч Зорановим сарадницима из иностранства.

Зоран никада филозофију није негирао, већ је покушао да објасни да не може као филозоф да промени друштво, да одбија да буде салонски идиот каквих је пуна Србија, да се морају засукати рукави и упрљати руке да би савест остала чиста.

То флоскулаши не могу да разумеју.

Намерно неразумевање, манипулација и отворено кривотворење Ђинђићевих речи из познатих интервјуа датих почетком маја 1999. године само је инерција удворичког менталитета појединих „аналитичара“ који су или гасирани од стране политичких ментора или дрлиовани од метастатских остатака Милошевићевог парадржавног обавештајног апарата.

Матрица је иста, они који су се уместо пиштоља са пригушивачем (исувише прљаво за њих) латили пера да речима пуцају на стару мету до данашњег дана нису свесни да тим ћорцима само сигнализирају да их се поштен свет треба клонити.

Ђинђићева фантастична аналитичност и невероватна моћ предвиђања показала се на делу управо у наведеним интервјуима (Шпигл, Хаарц). Погрешио је само за једну недељу.

Наиме, заиста, НАТО није желео копнену инвазију јер би она проузроковала многобројне жртве на обе стране, а ту цену међународна заједница није хтела да прихвати.

Одговор Калику - демагогија, чинџенице, (полу)истине и лажи

Пише: Александар Дикић
петак, 15 март 2013 01:24

Такође, прогноза да ће Милошевић на крају дати и више него што се од њега на почетку тражило показала се као тачна. Оно чега се Зоран прибојавао јесте да Запад поново не наметне Србији постдејтонског Милошевића.

Он је знао да узрок проблема није био ни у Книну, ни на Палама, ни у Приштини, већ да је главни проблем у Београду и да је једини начин да се остатак Србије спаси заправо у детронизацији Милошевића и у промени политичког курса Србије.

Ако би Милошевић са новим међународним мировним споразумом у рукаву регенерисао свој статус фактора мира и стабилности, окрњена Србија наставила би да буде његов тамни вилајет који перзистира на генерисању нових криза и храни се новим конфликтима.

Зоран је ова своја страховања обелоданио почетком (3.) маја 1999. године, а оптужница против Слободана Милошевића подигнута је 27. маја и тада је јасно стављено до знања да се послератна обнова Косова и имплементација мира неће спроводити у савезништву са њим (као што је то био случај са БиХ), нити да ће Србија миром скинути са себе бремене санкција и притисака.

Оно што флоскулаш не цитира јесу Зоранови предлози за решавање косовског проблема, што је јасно назначено у поменутих изјавама, а то је пре свега демократизација Југославије и широка аутономија за Косово у оквиру Србије.

Теза да је Зоран „заговарао убијање на хиљаде Срба“ квалификује аутора за главног и одговорног уредника неког од порноида у Србији помоћу којих ће најзад моћи да испуни завет који су му дали Драган Хаџи Антић (некадишњи директор Политике) и Мирослав Марковић (текстописац „Ђурувија дочекао бомбе“): „...где ја стадох ти продужи...“...

Да, још сте дужни, али ће вас други одужити...

Наравно, демагогија којом обилује текст флоскулаша је легура истине, полуистине и потпуних лажи.

Одговор Калику - демагогија, чињенице, (полу)истине и лажи

Пише: Александар Дикић
петак, 15 март 2013 01:24

Јер какав би то текст био када би се изнела истина да је тадашња опозиција захтевала ванредне изборе, а не промену власти на улици?

Како би се одрадио задатак када би се у тексту споменули избори 24. септембра које је Милошевић изгубио на свим нивоима, а чије је резултате покрао?

Занимљиво је да поштовање и одбрана народне воље (на једини могући начин, а то је побуном и отимањем отетог) боли аутора, а бол нестаје када се ради о покраденим изборима, када се убијају политички неистомишљеници, када се губе делови територије.

Ти, за све болни тренуци, за све, али не и за аутора, прескачу се јер би обесмислили његову фрустрацију демократским променама које су наступиле после петооктобарске револуције.

Како може промаћи дрска лаж у тексту да је Зоран „приграбио 90% власти са петнаестак посто подршке у бирачком телу“?

Да је аутор покушао макар мало да се позабави чињеницама, а не својим предрасудама, наишао би на податак да је Мирољуб Лабус (на чији се резултат позива, као Владиног, читај Ћинђићевог, кандидата на председничким изборима у септембру и октобру 2002. године) освојио скоро милион гласова и у првом (995200 гласова) и у другом кругу (921094 гласова) и да је то резултат од 27,97% од укупног броја изашлих бирача.

Али, лакше је писати без чињеница, пуцати празним речима и на таласним дужинама мржње цртати људима мету на леђима.

Не треба замерити аутору на мешању међународне обавезе са манијом гоњења коју вероватно фантомски осећа после Милошевићеве смрти. Није само то наследио од свог политичког татора.

Јер да јесте, знао би да је исти прогонио своје политичке противнике државним и парадржавним апаратом и да је истом том Хагу предао двојицу држављана Србије још 1995. године, те га је слична судбина задесила и пет година касније.

Тада нисмо чули јауке „уставобранитеља“.

Треба и сада да останемо глуви на њихове лицемерне повике о „неуставности изручења“ јер нигде таква званична одлука не постоји.

Постоји само *привремена* суспензија уредбе *савезне* Владе о поступку сарадње са Хагом до *коначне* оцене њене уставности од стране Савезног уставног суда који је ту одлуку донео у крњем саставу (гласало четири од седам судија), док је датум предвиђен за јавну расправу о уставности уредбе био 12. јул. Слободан Милошевић је изручен одлуком *републичке* Владе која *никада*

Пише: Александар Дикић
петак, 15 март 2013 01:24

није проглашена неуставном од стране нити републичког нити савезног уставног суда.

Када је реч о овом познатом дијалогу Карле дел Понте и Зорана Ђинђића, интересантно је како се главни тужитељи из „омраженог и нелегитимног хашког казамата“ верује на реч, али се поклања питање зашто ти лаковерници, који папагајски понављају Ђинђићеву поздравну поруку Шећељу, не поверују и у остале цитате поменуте госпође у којима је најгорим апетитима почастила црвеног...

Свеобухватност, чињенична утемељеност и принципијелност ипак им нису јача страна.

Флоскулаши који покушавају да избегну отворени безобразлук јер би се онда сукобили са популистичком некрофилијом која влада у нашем народу, покушавају да из угла квази-интелектуалног снобизма баце сенку на Зоранову заоставштину.

И у томе испадају смешни.

Уместо да критикују реалне Ђинђићеве грешке (покушај политичке сарадње са Радованом Караџићем у, за то, најгорем тренутку; тајни састанци са Милошевићем током протестних шетњи; бојкот републичких избора 1997. године; пристанак на прелазну Владу после 5. октобра; тихи бојкот председничких избора у октобру 2002. године и остављање Србије без легитимног изабраног председника...) они покушавају да се са

Одговор Калику - демагогија, чинџенице, (полу)истине и лажи

Пише: Александар Дикић
петак, 15 март 2013 01:24

њим обрачунају корачајући трагом који су им утабали њихови поражени претходници.

Заборављајући притом да је ма ко, ма каквом брзином, ма на који начин ишао путем који води у провалију, исход (пад) неминован.

Пре или касније.